

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De potestate, quam sibi Christus datam dicit, unde est illa
charitas, Quæ omnia sperat. Vera fiducia confidenti nunquam infida.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

ne habet, idem de intelligentia intelligendum est: Meritum, inquit, visionis fides est: merces fidei visio est, quid quaris ante opus mercedem?

16. Ezech. Cui conformiter sanctus Gregorius: Contemplatio Dei est merces fidei, cui mercedi recipienda, per fidem corda mundantur sicut scriptum est, fide mundantur corda eorum. Quibus adde pium Kempensem: subdere Deo, & humilia sensum tuum fidei, & dabitur tibi scientia lumen, prout fuerit tibi utile ac necessarium; quasi diceret, non ad curiositatem & vanitatem sicut appeteres, sed ad utilitatem, ad pietatem & profectum.

III. PUNCTUM.

Non est ergo prius intelligendum ut credas, sed primo credendum est ut post intelligas: Quia videlicet non est optanda merces ante meritum; & cum instar mercedis & pramii, quod meretur fides, detur intelligentia; certe tam certo debet precedere fides intelligentiam, quam precedunt merita pramium. Operamini opus vestrum ante tempus, & dabit vobis mercedem vestram in tempore suo, inquit Sapiens. Quod si queras cum Judæis, quid faciemus ut operemur opera Dei, respondebit tibi quod illis Dominus: Hoc est opus Dei ut credas in eum quem misit ille. Vix ipsi credis

Christo; & toties monenti de te abnegando, de cruce ferenda quotidie, de puerili servanda innocentia, de malo potius sufferendo quam inferendo, deque aliis similibus ad salutem & profectum tuum spectantibus, cum simpliciter deberes credere & credendo exequi quod præcipitur; tu mavis semper inquirere quomodo hæc & illa sint intelligenda, unde fit ut neque credas neque intelligas, neque te Christo conformes; atque ita ipse aiebat, veruntamen filius hominis veniens, putas inveniet fidem in terra? Rectè enim sanctus Gregorius: fidei nostra veritatem in vita nostra consideratione debemus agnoscere: Unde si vita nostra tam longè à Christi præceptis vel consiliis distat, quomodo dicemur eis credere, nisi quo aie modo Apostolus, ore confitentur, factis autem negant! CERTA bonum certamen fidei. Vide in quibus; ut, quod idem ait, milites in illis bonam militiam, habens fidem & bonam conscientiam, quam quidam repellentes circa fidem naufragaverunt. Ah quale naufragium! quam multi jam in sæculo sic naufragantes! quale periculum, ne vel eos inde eripias, vel ab illis rapiaris; nec magis credas Christo pauperi, quam dives hujus sæculi!

Vide supra in hac parte, Feria 6. post Pascha.

Luc. 18.

Hom. 29. in Evang.

Tit. 1. 1. Tim. 3. Ibid. 1.

FERIA TERTIA: DE POTESTATE QUAM SIBI CHRISTVS Datam dicit, unde est illa Caritas quæ omnia sperat.

Data est mihi omnis potestas in caelo & in terra. Matth. 28.

VERITAS PRACTICA.

Vera Fiducia Confidenti nunquam infida.

Ergo nunquam est infida: ac proinde quamvis illa vera fiducia, diligenter indagandum, ut in praxi sic confidas.

I. PUNCTUM.

Ratio est, quia nunquam infida est fiducia, si quod confidit se obtenturam, semper obtineat. Sed vera fiducia semper obtinet quod confidit se obtenturam.

Cum in illo monte Galilææ, quò quingenti Fideles convenerant, conspicendum se præbuit Dominus, primò quidem

Rr 2

dem

dem putatur sublimis fuisse in aëre, insolita quadam refulgens forma, ut sic liberius videretur & adoraretur ab omnibus. Tum vero factum est, quod narrat Evangelista: *Et ascendens Iesus locutus est eis, id est, è sublimi descendens, & ex plano loquens, dixit: Data est mihi omnis potestas in caelo & in terra.* Quod idcirco dixit, ut eos excitaret ad habendam in se fiduciam. Cum enim proximè discessurus esset ab eis, multaque passuri essent in mundo, à Judæis & ab aliis, qui se prædicationi Evangelicæ opponerent: ne diffiderent animis neve turbarentur, confirmat illos, affirmans se omnem habere in caelo & in terra potestatem; ac proinde certò confiderent nihil ipsis eventurum quod non permitteret, neque quidquam peiissurum quod non illis expediret: quo certè dicto minimè dubium est, quin valde excitata in omnibus fuerit Charitas erga eos, qui se ipsis tam benevolam & tam bene affectum demonstrarant. Deinde verò cum tali benevolentia viderent summam esse adjunctam potestatem, quid est quod non in eo verè sperarent, verè confiderent, & verè dicerent: *Domine mihi adiutor, non timebo quid faciat mihi homo?*

Hf. 117.

Hanc ut fiduciam verius discamus & exercemus, sic formata est Veritas quæ modò expendatur, *Vera fiducia confidenti nunquam infida, seu quod idem est, confidentem nunquam confundit nec decipit.* Et ratio est, quia sicut hoc esse infidum dicitur, quando quid decipit & quando aliter evenit ac speratur: sic à contrario, si quod fiducia confidit se obtenturam, illud obtinet profectò non erit infida, sed fidelis. Hoc est enim, quod præcipuè in fiducia expeditur ut sit firma & certa, non inconstans & labilis: nam cum sit vitæ sustentaculum, seu animi firmamentum in adversis, nisi firmitas & stabilitas quædam esset, non esset firmamentum aut sustentaculum. Unde spes comparatur anchoræ; atque ut etiam nullo modo spes nostra vacillaret, mirum quod ait Apostolus, Deum nobis promittentem aliquid non solo verbo, quod certè sufficiebat ad certitudinem promissionis, sed & iurejurando interposito verbum suum confirmasse. *In quo abundantius, inquit, volens Deus ostendere pollicitationis haredibus, immobilitatem consilii sui, interposuit iuramentum, ut per eius res immobiles, quibus impossibile est mentiri*

Hebr. 6.

Deum, fortissimum solatium habeamus, qui confugimus ad tenendam propositam spem, quam sicut anchoram habemus animæ tutam ac firmam, & incedentem usque ad interiora velaminis, ubi præcursor pro nobis introiit Iesus. O qualis animorum tranquillitas in tam firma fiducia! o qualis stimulus ad hanc firmam fiduciam conquiritendam, quod sic tranquillat animos!

II. PUNCTUM.

Sed vera fiducia semper obtinet, quod se confidit obtenturam.

Quid est enim quod confidit se obtenturam? Non est hoc, aut illud aliquid in particulari: nam licet aliquando sic confidat se habituram, quod determinatè petit à Domino, ut sanitatem, ineluctabilem & alia quædam; non id tamen certò semper obtinet, neque id necessarium est ad firmam & veram fiduciam ut illa particularia bona, quæ petit, obtineat; neque in eo sita est fiducia ut confidat se illa obtenturam. Licet illa petat & postulet confidenter; neque enim sæpe expedit, ut illa possideamus quæ possidenda optantur. Alia sunt Dei iudicia & consilia quæ nos sæpe latent. Unde apud sanctus Augustinus: *Exauditur Diabolus, & non exauditur Apostolus: petierunt Demones seire in porcos, & concessum est: petiit Diabolus Tob tentandum & accepit. Non est autem exauditus Apostolus, qui ter rogavit Dominum. Exaudivit eum quem disponebat damnare, & non exaudivit eum quem volebat sanare. Nam ager petiit multa à Medico: non dat medicus, non exaudit ad voluntatem ut exaudiat ad sanitatem. Non deerat Apostolo fiducia; neque Apostoli fiduciæ defuit Dominus: sed Apostoli fiducia non erat, quod consideret se obtenturam quod determinatè rogabat, nempe liberationem stimuli carnis. Quid ergo erat? quid sperabat? quid confidebat? & in quo tandem vera fiducia?*

In Ps. 85.

Marc.

2. Cor. 13.

Nempe quod dixit Dominus: *sufficit tibi gratia mea, nam virtus in infirmitate perficitur.* Id est, sufficit tibi, te non deleri à me, sufficit tibi quidquid de te ordinaverò. Ego scio quid sit tibi melius, confide mihi, quia volo & possum tibi illud dare. Ecce fiduciam Christianam, ecce veram confidentiam; nempe quod Christus ita sit bonus & potes, ut, quidquid viderit expedire ad majorem Dei gloriam, & majus meum bonum, id mihi possit & velit

Mat.

velit providere, ac propterea quidquid post orationem meam acciderit, id putare melius & salubrius: Deo pro nobis melius aliquid providente, inquit Apostolus. Hoc est, quod vera fiducia se confidit obtenturam, & hoc quod semper obtinet; tum quia nunquam fallit Christus in quo confidimus; Ille fidelis permanet, negare seipsum non potest: tum quia, ut dictum est, non aliud fiducia considerat se obtinere, quam quod Christus veller, quam quod permetteret, quam quod re ipsa eveniret; proindeque qua ratione illud habet, quod ipsi accidit, eadem planè habet & obtinet quod confidebat se habituram.

Hac est fiducia quam habemus ad eum: quia quodcumque petierimus secundum voluntatem ejus, audit nos, inquit dilectus Discipulus. Tum addit: Et scimus quia audit nos, quidquid petierimus, quoniam habemus petitiones quas postulamus ab eo. Quæ verba duplicem habent sensum, primò quasi diceret, idcirco scimus quòd audit nos, quia id obtinemus quod petimus; vel secundò, idcirco id omne obtinemus quod optamus & petimus, quia nihil optamus & petimus quàm quod velit nos habere; hoc pro certo habentes id fore melius quàm quod aliud petieramus. Non quod ego volo, sed quòd tu. Itane oras? Itane tantum oras!

III. PUNCTUM.

Vera ergo fiducia confidenti nunquam infida: quia semper id obtinet, quod confidit se obtenturam; & sicut in eo vera esse discernitur à falsa quadam fiducia, quòd nihil velit aut speret melius quàm quod Deus provideat, cujus providentia in sui dispositione non fallitur: sic verè in omni eventu gaudet & lætatur, perinde ac si illud determinatè petisset, quia non petit nisi bonum suum, & hoc esse bonum suum reputat, & melius bonum, quod Christus tale judicavit & immisit. Vnus est bonus, Deus: & unum est bonum quod Deus tale judicat, & nobis ordinat. *Incipit*

ser vo tuo secundum misericordiam tuam. Hoc unum mihi præstes: hoc unum volo, dicebat ille qui in spe & fiducia ita excelluit ut propterea singulariter à Deo dilectus & protectus fuerit. Hac est spes qua sperantem non confundit, quia Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum qui datus est nobis: quasi diceret, ut interpretatur sanctus Augustinus, quomodo nos ille falleret cujus tale pignus accepimus: vel sic, idcirco spes non confundit, quia charitas nos ea tantum desiderare & sperare facit, quæ Deus nobis dare velit; atque in his sperandis non confundimur, quia non aliud expectamus quàm quod dare velit Deus; & quidquid dederit, hoc est quod expectamus; hoc semper habemus quod petimus, quia non aliud petimus quàm quod habemus.

Hoc unum itaque semper, nec aliud sentiamus, hoc loquamur, hoc profiteamur, &, ut ait Apostolus, hanc teneamus spei nostra confessionem indeclinabilem: fidelis enim est qui repromissit. Unde sic egregiè sanctus Augustinus: planè cum patientia salutem expecta: quibus te medicamentis curet, ille novit, quibus sectionibus, quibus unctionibus, ille novit. Tu tibi a ritulincem comparasti peccando, ille venit non solum forvere, sed & jecare & urere. Non vides quanta homine patiantur, sub medicorum manibus. spem incertam homini promittentium! Sanaberis, dicit medicus, sanaberis si securo. Et homo dicit, & homini dicit: Nec qui dicit certus est, nec qui audit, quia ille dicit homini qui non fecit hominem, & non perfecte scit quid agatur in homine: & tamen ad verba hominis plus præscientis quid agatur in homine credit homo, subdit membra, ligari se patitur, aut plerumque etiam non ligatus jecatur & uritur, & accipit fore salutem paucorum dierum, jam sanatus quando moriatur ignorans, & fortasse dum curatur moritur, & fortasse curari non poterit. Cui autem promissit Deus aliquid & sefellit?

Qui confidunt in illo, intelligent veritatem. Vide in 3. parte, Fei. 3. hebdomadæ 7.

FERIA QVARTA.
DE INTEGRA OBSERVATIONE MANDATORUM, quam Christus suis commendat;